

мраморъ безъ надписъ, подъ който ще си почивать брениитѣ ми остатки.

А когато азъ съ истинно почитаніе навеждахъ главѣ, тя мя хванѣ за рѣкѣтъ, постыснѣ ѣ и каза:

— Не съмъ безумна, брате мой, ако и да го казувать. Баща ми, който никога не е излѣгвалъ, много пѣтя мя е увѣрявалъ: кога бы да ся свършатъ непосредственитѣ потомци на Испанскійтъ клошъ отъ родѣтъ ни, само ный ще имама право да ги наслѣдимъ. За злѣ честь поради внезапнѣтъ си смъртъ не пристигнѣ да ни даде по-точны свѣдѣнія; и понеже не ся сумнѣвамъ за всичко що ни е казалъ, не ся сумнѣвамъ нито за правдинѣтъ си... Но, каза пакъ, слѣдъ малко едно помѣлчаваніе, ако не съмъ безумна, а то съмъ доста стара, и въ Испаніѣ го знаѣтъ това; за туй отъ петнадесетъ години на самъ мя провличать чрѣзъ отсрочваніе на отсрочваніе, та очакватъ умираіето ми, което и ще даде край на тѣзи работѣ.... И види ся че не ще очакватъ твърдѣ много; прѣдвиждамъ че скоро ще направѣ и послѣднѣтъ жъртвѣ.... Храмътъ който мисляхъ да съградѣ, самыйтъ тойзи прѣдметъ на любовѣтъ ми, той който зае мѣстото на толкозь други драгы за мене прѣдметы, единъ ще само камѣкъ да си достави, надгробныйтъ ми камѣкъ.

Това каза и млѣкнѣ. А послѣ като отры слѣзытъ си съ посѣхнѣлытъ си рѣцѣ, приложи и слѣдующето съ едно очевидно усиліе да ся поусмѣхнѣ: